

404

ἐν τοῖς πρώτοις ἐμνήσθη καὶ ἥτις ἐχαρακτήρισεν ἅπασαν τὴν ἀπὸ τοῦ 1815—30 ἐποχὴν, μόνον ἐκείνη ἦτο μὲν ἀπόρροια τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐλευθέρου βίου τῆς χώρας ἐκείνης καὶ, τάνταπλιν, ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ οὔτε αἱ βαθεῖαι ἱστορικαὶ μελέται τοῦ Γκυζώτου καὶ τοῦ Τιερῆ οὔτε αἱ λυμπραὶ φιλολογικαὶ ἔρευναι τοῦ Βελμαίν, οὔτε αἱ εὐγλωττοι παραδόσεις τοῦ Roger Collard καὶ τοῦ Σαιν Μάρκου Γισαρδίνου καὶ τοῦ Κουζίνου ἤμαυροῦντο διὰ τῆς συστηματικῆς ἐκείνης μισοξενίας ἥτις καὶ σήμερον ἐτι ἀσχημίζει τὰς σελίδας δύο τῶν ἐξοχωτέρων ἱστορικῶν τῆς Γερμανίας.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν σχέσεων τῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος γραμματολογίας μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ κοινωνικῶν καὶ ἄλλων τοῦ πρακτικοῦ βίου ρευμάτων, ἠδυνάμην ὡς κορυφῶμα τῶν περὶ τούτου παραδειγμάτων καὶ μνημονεύσω δεινοτάτου προϊόντος τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας, ὅπερ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 19ης δεκαετηρίδος εἰς μυριάδας πολλὰς ἐκδοθὲν ἐφόνευσεν εἰς τὰς συνειδήσεις ὅλου τοῦ κόσμου τὴν ἐν Ἀμερικῇ δουλείαν καὶ σωματεμπορίαν διότι τῇ ἀληθείᾳ, πρὶν ἢ ἐξοντώσῃ αὐτὴν ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ Λίγκολν καὶ ἡ σπάθη τοῦ Γράντ, εἶχον ἐξεγείρει τὴν πάγκοσμον κατ' αὐτῆς ἀγανάκτησιν αἱ φλογεραὶ σελίδες τοῦ μυθιστορηματοῦ τῆς Κας Βέσιερ Στόου «τῆς Καλύβης τοῦ γέρω Θωμᾶ».

Ἐν τῇ ἐπιπολαίᾳ ταύτῃ ἀναμνήσει τῶν σχέσεων τῶν γραμματικῶν καὶ τῆς καλλιτεχνίας πρὸς τὸν πραγματικὸν βίον ἔχει βεβαίως θέσιν, ἤθελεν εἶπει τις, ἡ τέχνη τῶν ἀηδόνων καὶ τῶν ἀγγέλων, ἡ γόησσα Μυῦσα τῆς μελωδίας καὶ ἀρμονίας. Ἐπομένως οὐδ' αὐτὴ ἔμεινε ξένη εἴτε τῶν ἀνακαινιστικῶν τάσεων τοῦ αἰῶνος, εἴτε τῶν πατριωτικῶν ἀγώνων καὶ θυσιῶν. Οὕτως Ὀμπρικῆς ἠδύτητος εὐμοιρήσας Βελλίνης, ἐποίησε τοὺς Ριτάρδ «ἵνα δι' αὐτῶν ἀναζωογονήσῃ τὸ αἶσθημα τῆς αὐταπαρνησίας» Βέρντης ἐποίησε τὸν «χορὸν τῶν μετημφισμμένων» ἵνα ἀναμνήσῃ τοῖς ἰσχυροῖς, ὅποια ἡ τύχη αὐτῶν ὑβρίζοντων τῇ κατὰ τὴν ἡ προδιδόντων τὸ ἔθνος αὐτῶν, τὸν Ναβουχοδονόσορα καὶ τὸν Λαμβερδούς καὶ τὸν Ἀττίλαν, ἵνα διὰ τῶν ἡχηροτέρων τῆς